

De fatisca- Gertum est, nisi Deus per bonitatem suam indulgesse; & Confessio aliquid de suo remisit, futurum fuisse ut homines justi illius satisfacere non posset pro patratis feceribus. Namque ab infinito leto ad finitum ludentem nullum est proposito, & ubi potestis suprema fuit, finita potestis neque illius conferri secundum suam auctoritatem. Quamobrem Deus cognoscens, nos solvendo pares non esse, acceptat conatus infirmatum nostrorum pro multa honoraria, quam illius iustitia offerimus, & hanc a nobis exigit in Sacramento Poenitentiae, quod cum in Ecclesia institutum in Iudicium formam petit, ut in locis aeternis poenitentia. Ministris qui proferunt sententias suas in foro conscientiae, sint etiam Judices arbitrii ad astimandas, taxandique temporales peccata debitas. Sicut enim in praxi juris civilis, quamvis Princeps re gratianam largatur, hoc semper fit cum hac conditione, ut latice parti satisficiant (quod tamen Principis liberalitatem non minuit) similiter gratia semper integra erit, & perfecta quoad scelus, ac poenam aeternam: quamvis post ipsam Sacerdotis absolutionem exigit Deus has satisfactiones, infligent aliquam poenam pro scelerum nostrorum solutione, ut Deo ju: prebeamus, ejusque in nobis uilescamus injurias. Hoc requirebatur, mirum in modum Sanctus Augustinus ait: *natura peccatoris culpa, si cum illis sinire & pena.* (Tom. 6. Tract. 124. in Joann. c. 21.) Si enim plena eundem haberet finem cum culpa; peccator oblivisceretur statim magnitudinis peccatorum fuorum; & necesse erat, ut ille quem Dei Misericordia liberavit a peccatis eis per absolutionem, conservaret semper memoriam Signorum sensibilium hujus gratiae, per quam aeterna supplicia in temporalia commutata sunt, ut per proximam hujus satisfactionis in Confessione estimante repeat quidquid illi superest in obligationibus suis perfervendum. *Idem.*

De fatisca- Quamvis satisfactiones pro peccato reservari possent in vitam alteram, in Purgatorio persolvende, que eorum sententia est, qui sentiunt se nullo pacto teneti ad acceptandas Poenitentias in hac vita praescriptas; & quamvis tanta est Contraire, ut nihil expiadant remittere post fe: certum est, in Synodus Tridentina docet, non desse semper quafdam salutares poenas, animarum nostrorum curatione necessarias, quas Confessarii, qui sunt Medici nostri spirituales tenent imponere, & quas nos acceptare tenemur; quia sunt malorum nostrorum remedia, & media saluti nostra necessaria, tunc vero potissimum cum nobis praescripta sunt ad fugiendas occasiones, que trahunt in peccatum: tunc enim sine appellatione, & sine excusatione acceptanda sunt, nisi velimus eis cauimus mortis nostra; quippe non auget inevitabilis necessitas fugienda non solum peccata, sed etiam vias, que nos in illa perduntur. *Ex Theologis.*

Sacerdos imponit Poenitentiam peccatoribus peccata sua confitentes; necesse quippe est, ut Fideles satisfaciant Deo propter peccata, quo post Baptismum patratur. Sed homo non pat est per se, ut Deo satisfaciat; per eum tamen satisfaciendo sentit cum Iesu Christo conficians, qui satisfecit pro nobis; & cuius satisfactio nostris premium communicat. Tamen quamvis Iesu Christus satisficerit pro nobis, hoc minime vetat, quomodo satisfactio nostra utilis sit, & necessaria. Ad obtinendum enim remissionem peccatorum nostrorum, non sufficit Iesum Christum pro nobis satisficeri, requiritur etiam ut Iesu Christi Satisfactio nobis applicetur. Sed illa in Poenitentia Sacramento non applicatur nobis, nisi hoc supposito, ut ipi Deo satisficiamus pro peccatis nostris, quantum licet. Verum est penes Deum esse arbitrium parendi nobis eo modo, quo vult; potest nobis peccata nostra dimittere applicans nobis meritorum satisfactionis Iesu Christi, quin ullam nobis relinquat satisfaciendi necessitatem; Ita facit, cum primum nobis in Sacramento Baptismi peccata dimittit. Sed aquum est, ut in Poenitentia Sacramento, ipse nos non parcat, nisi nobis reliquias necessitatem in hac vita puniendis per satisfactiones nostras conficiatas cum satisfactionibus Salvatoris: quis Poenitentia Sacramento non institutum est nisi pro ingratis, qui perferre doletus sancitum cum Deo in Baptismate. *Aequum est, ut ingratis hujusmodi puniantur, & consequenter Deus illis non parcat, nisi ea conditione proposita, ut aliquo stet illis sumpta ac labore commutatio poena aeterna, quam erant promeriti.* *Ex Theologis.*

Exempla ex Videmus in Bibliis exempla peccatorum dimisorum cum obligations satisfaciendi Deo in hac vita; videmus etiam probandas non aliter dimissa fuisse ante Iesum Christum; quamvis tunc, non fecis ac hodierna die peccata dimiserentur, nisi in gratiam meritorum satisfactionis Iesu Christi. Post exitum ex Egypto Israelite adoraverunt vitulum aureum in deferto: saepe murmuraverunt contra Deum; Deus ad Moysis preces dimisit illis peccatum. Sed in poenam eorum, que dimisit illis, damnavit eos ad traducendos annos quadragesima in deferto, & plures etiam, ne in Terram promisam ingredierentur. David commisit adulterium, & homicidium; puniuit eum, & Deus illi pepercit. Sed

Opera tamen pretium est addere ex semet Poenitentia illis, quae sunt imposita a Confessario, modo prudenter fiat. Sed prodest ipsum consulere Confessarium, non quid imprudentius agatur in Poenitentiis, quas aliquis sibi imponit ultra. Ex duabus enim penitentia similibus, quarum altera imposta est a Confessario, altera electa a Poenitente; utilior, & magis meritoria illa est, quae imponitur a Sacerdote, dummodo aliunde pares sint dispositiones in Poenitente; quia huiusmodi Poenitentie partes sunt Sacramentum; sunt iussu Ecclesie; & qui illas exercent, exercent actus humilitatis, & obedientiae; unde sequitur, has plures benedictiones, ac gratias promeriti per illis, quas sibi Poenitentis eligit, certis paribus. *Idem.*

De dispo- Peccator qui Deo velit satisfacere nullam, habere debet mortalia peccati affectionem, hoc est debet ponere se pec-
nitionis causa, debet in te confitendum non amplius peccandi, ac de-
bet se in statum addicere recipendi remissionem. Quamobrem Poenitentia eorum, qui adhuc committunt peccata mor-
talia, qui eorum nullo dolore afficiuntur, & nonquam sta-
cunt ex corde abstinere, qui nullus exercent conatus, & nulla
las ad id preces effundunt, horum iniquum inutilis est poenitentia, & semper criminosa est, quia non nisi fallax efse potest, & hypocrita est. Hoc enim est: Illudetur Deo; men-
dicat, & hypocrita est, cum ab eo petitur venia pec-
tati, quod amat adhuc, & quod non relinquitur. 2. Omnis Poenitentia debet inniti conversionis cordis, vel factum initio conversionis, aliquin est falsa. Sed neque conversio, neque conversionis initium est in illis, qui amant peccata sua, & adhuc ex committere volunt. Ita eorum Poenitentia tantum abeft, ut mulcent Dei iracundiam, ut illam magis irritent; quod facile per Scripturas probatur, qua asserunt, munera impiorum Deo accepta non esse; hunc re-
pellere, & pati non posse eorum sacrificia; jejunantem in peccato, & in illud statum relabentem, nullum ex humiliacione sua fructum percipere; & orationem ejus exaudi-
tum non ire. *Ex Theologis.*

DE SACRAMENTO ORDINIS. DIGNITAS SACERDOTII;

Et quid Ecclesia hoc in Argumento Ministris, Laicisque prescribat.

M O N I T U M.

Vanquam Ceremonia, quas Ecclesia servat in Ordinis Sacramento, dumtaxat pertinere videantur ad Ministros Domini, Sacerdotes, alioque Ecclesiasticos; nibilominus fides Laici, & omnes passim Christiani, pro quorum salute hoc Sacramentum institutum est, inventent unde leni facilius, & ut beatos pri-
tent, eo quod sicut membra Ecclesie adeo sapienter instituta, que illis suppeditat tot auxilia, occisiones, & admulcita exercendi virtutes praestans per reverentiam, que debet Sacerdotibus, atque Ministeribus, per submissionem Ecclesie, per Pastores nos regit, per Sacramenta nos ait, & foveat nos per verbum Dei, & tot alias utilitates, quas hoc Ordinis Sacramentum nobis prostrat.

De hoc tamen Argumento generatim duximus verba faciemus, quin sis immorenu[m] questionibus, que baberi solent aperte Theologo, quam Concionatori, qui debet Auditores suos erindire, & querere fructum, qui percipi potest ex Christiano Sermone, cuiuscumque tandem sit argumentum.

DE SACRAMENTO ORDINIS.

Dignitas Sacerdotii; & quidquid Ecclesia prescribit Ministris suis,
& Laicis hoc in Argumento.

Ordo Sacramentum est, quod conferit potestatem, & gratiam efficientis publicas functiones, quae referuntur ad cultum Dei, & ad animalium salutem. *Proportionis in-*
ter Poenitentias, & pre-
ceptis.

Quid sit Ordinis Sacramentum. *Ordo Sacramentum* est Sacramentum, quia Signum est sensibile conferens gratiam. Manuum impositio, & Episcopi Oratio; hoc est signum sensibile. Potest, & gratia facetas functiones exercendi; exempli gratia offert sacramenta. Missa Sacramentum, hoc quod representat mortuorum illud Crucis operis. Scimas hoc signum sensibile operarios spirituales. *Ordo Sacramentum* est, idque non Scriptura docet, & Traditione. *Missam* Sacramentum, hoc quod non sit, & pietatem non redolat: præterea ceremonia cum quibus celebratur, Sanctissima sunt; Missa, in quibus Sacerdos solus Sacramentaliter communicat, semper communis sunt; quandoquidem celebrantur per publicum Ecclesiam Ministrum, non solum pro se, verum etiam pro omnibus fidelibus, qui sunt membra Corporis Iesu Christi. Mixtio aqua cum vino, quae in Calice, sanctissime instituta fuit ab Ecclesia ad representandum aquam, & sanguinem, qui fluxit ex Saco Iesu Christi latera. Non expedit Missam lingua vernacula celebrari; sed opus est, ut Pastores, & qui curant gerunt animalium, explicit vel per se, vel per alios inter ipsam Missam Celebrationem aliquid ex illis, que in illa leguntur, & aliquod ex Mysteriis Sanctissimi hujus Sacrificii, præterim vero diebus festis, atque Dominicis. *Ex Consilii Tridentini Catechismo.*

Ordinis Sacramentum confert potestatem exercendi functiones cuique Ordini herentes, tribuit gratiam illas cum benedictione exercendi, & tandem indelebilem imprimi characterem, quo sit, ut bis hoc recipi nequeat Sacramentum. Ordines vulgo septem esse dicuntur: Officiarius, Legatoratus, Exorcistatus, Acolytatus, Subdiaconatus, Diaconatus, & Sacerdotium. Quatuor primi vocantur Minorates; tres novissimi Majores, vel Sacri. Nil verat, quoniam Episcopatus, si velis, oclaus dicatur Ordo; quoniam Episcopi Sacerdotibus præstant characterem, spirituali autoritate, atque munieribus suis; non fecis ac Sacerdotibus præstant Diaconi, & Diaconi ministris inferioribus. De fide est Episcopatus.

Virtus & de- *Catolici Tri-*
fectus Sacra-
menti Ordini-
bus. credendum sit in articulis quatuor, in quibus declaratur Iesum Christum dedisse Apostolis, eorumque Successori bus in Sacerdotio, potestatem consecrandi, & offerendi Eu-
charistie Sacrificium, remittendi, retinendique peccata. Semper in Ecclesia septem Ordines existit, maiores alii, aliique minores: Cam per Scripturam, ac Traditionem Apo-
stolicam dubitare non licet, quoniam Ordo collatus con-
ferat gratiam; deinde dubitari non posse, utrum sit Sacra-
mentum: Cum hoc Sacramentum, que ac Baptismus, &
Confirmatio, impriment characterem, qui deleci non potest;

Habentur, altera vero
continguntur. meretur reverentiam, & quia ab eorum persona separari non potest. Nulla haberi potest ratio characteris eorum in his qualitatibus, quae personales sunt, pura, in scientia, perspicacitatis acumen, doctrina, omnibusque negotiis; Tunc secernit, quod vobis placuerit, charakterem, & dignitatem Sacerdotii; persona enim potest esse ex aliis locis laudabilis; sed in virtutibus, & criminibus, quae illis sunt propria, nunquam secundum characterem, & dignitatem, quia illam reddunt dignam reverentiam ubiquecumque, & quocumque in flatu posse. *Idem.*

De potestate, quam habent Sacerdotes in Corpus naturale filii Dei gradum facimus ad potestatem, quam pariter accepimus in mysticum illius Corpus, videlicet Ecclesiam; dico etiam secundum loco hanc illis debet reverentiam, tamquam Ministris Domini, qui possunt nomine suo, suscipere verbum ligare, & solvere, claudere, & aperire Calum, ita ut sententia, quam proferunt, non sit simplex declaratio, absoluta esse peccatores; hic enim error est hereticorum prateriti facili, quos Tridentinus Synodus anathematice perclusit; cum veritas confitans, & orthodoxa sit, illas habere veram potestem remittendi sceleram, & vere nequissimos peccatores conciliandi cum divina maiestate indigne lassificati. Si autem debes reverentiam Judicii a Principiis constituto, ut nocentes eidem punias, & innocentes absolvias: Si Magistratus, qui late patet eorum iurisdictione, gestare videatur cum insigibus dignitatis sua juxta exigendi debitum tibi honorem; eo usque, ut plures hos appetant gradus propter adhuc honorem potius, quam propter lucrum, quod se sperat relatuos, vel proprios operam, quae de re publica benemerit potuerint; si illi, quae genus suum supra ceteros exesis, imprimere vident reverentiam in animis populorum sibi subiectorum; & si Apostolus sub hoc titulo jubet a nobis debitum eaque honorum defens: *est honorum, cui tributum, tributum: (ad Rom. 13.)* Quis reverentiam Sacerdotibus debitum poterit detrectare? *Idem.*

Ut digne Sacerdotiali manere pertingamus, cogitare suffici quam potestem accepimus tamquam amplissimam, ac praestansim partem auctoritatis supremae, quam Deus hominibus communicavit: etenim quaevis alia potestas selen potest extendere nisi super corpora nostra, vitam, bo naque temporalia: Sed hodie, & Sacerdotialis potestas Calum recipit, ac Caelum; potestas haec se extendit super animas, in qua nullus Monarcha, jus potest habere. Hac auctoritas, & hac potentia sita est in procuranda nobis gratia, gloria, amicitia, quandoquidem eorum ministerio maiorem Sacramentorum partem recipimus; regenerarum per Baptismum, quod nobis conferunt; saltem, ut plurimum, ab illis abollivimus a peccatis per sententiam, quam in gratiam nostram pronuntiant: eorum medio, Sacramento Corporis adorabilis Salvatoris recinimus; illi nobis restitutum quadammodo jus ad Calum, quod amiseramus, quoniam Deus ipse illi ejusdem claves commisit. *Idem.*

Quod si his omnibus adieceris alias functiones peculiariter Sacerdotio inhaerentes, cuiusmodi sunt eruditio Populus, illis Dei verbum nuntiare; Offerre pro illis precios, & Sacra, conscientias eorum regere, & quidquid pendet ab eorum iurisdictione, & officiis, qui illis mandavit Deus, quae potestas, Christiani, que auctoritas, quis honor, que dignitas? Quales illos confidere debemus, nisi Iudices, Parentes, & Mediatores nostros apud Deum, qui nobis sumus procurant felicitatem? quam ob rem Apostolus eum Dei ipsius Coadiutores appellat in hominum salute procuranda! omnes vero hi tituli nostre sunt totidem iura ad honorem, qui debet singulis hujusmodi Officiis, ac ministeriis, si seorsim confidereantur? Profecto quamvis Christiana lex non pasciperet tamquam Religiosis officiis reverentiam, que illis praestantur, utilitate videlicet; & ambitione, spectantes illum tamquam honestam, tranquillamque professionem, ubi vivere possunt immunes a prociliis, ac tempestatibus, quiibus creatura fuit obnoxia. Heu! Christiani! Oportet ne Dominus illos tantum habeat Ministros, quibus avaritia, ambitione, vel necepsitas aperit dominum eum, ut hanc dispensationem Superiorum suorum, gratiarum, & beneficiorum. Hac indicat tanta vita est Sancto Bernardo, ut in scriptis suis omnem evomat indignationem suam acribus adeo, & inflammat locutionibus, ut videatur, non posse satius tam tam perhorrefere profanationem: *Currit psalmus ad Sacerdotium, & verenda ipsa quoque Spiritus Angelicis ministeria homines apprehendunt sine reverentia, sine confidencia. (Lib. de Coro, Clericorum, 2.)* Unde nam hic furor humanae ambitionis, tenebri, ingere, ac introducere in domum Dei vocatos; sibi vindicante quadruplicem fine metu, & reverentia ministerium beatis ipsis Spiritibus formidandum! *Vnde vobis, pergit ille, qui clavum solliciti non fecisti, sed autoris. Quam malevolentia non ineretur ille, qui audacter arripit claves non solum scientia fulitis, sed etiam divina auctoritatis quoniam Dominus illis ipsi tradidit? Vnde Multis infidelibus, concludit hic Pater, qui nondum reconciliari recessum illis alio magis approbundit! Vahilis erg, qui se Ministros Del profensor! Ita tentibus Sanctis istis de illis, qui non vocati in Ecclesiam ingrediebantur sibi a Deo ad statum hunc non electi, non fecerunt moribus, & vita ratione a secularibus, quamquam separati sint ab illis statu, & professione. Separatis vos Deus Iusti deosmopolitanus. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.**

Hujusmodi homines injuria proculdubio conqueruntur modice, que sibi adhibetur reverentia; obliviscuntur enim se Ministris esse Dei Caelis; illud autem miserum est, quod non vocati ipsi suam characterem obijcent contemptui; quia quamvis in Sandus, indecelibis sit, ejus notae omnes extrinsecus delent per vitia pectorum.

Idem.

Qui dicit Sacerdotes quatenus Ministros Domini debent reverentiam conciliare, & characterem suum virtute sua sustinere; hic profecto nihil affectum humiliat Christum non oppositum. Scio humilitatem ex omnibus virtutibus unam esse, quae in eorum personis magis cluere debet, & in omni eorum vita entescere; utque sunt filii Dei similes, cujus locum tenent, procul esse debere ab omni ambitione, ministerium suum honorare, nitorem odisse, atque cavere, ne illud contemptibile reddant per contemptum, quem via, & vita sua in eorum personas confitare possent. Ad evitandum igitur opprobrium, quod ab uno in alterum reducere conuenit, non illud aggreditur opus illis praecepta traditum, quae pertinent ad sanctum hoc ministerium; sed illis oculis subiectam officia, quae Deus impulit legi antique Sacerdotibus per os primi Legislatoris: Separatis vos Deus Israhel ab omni populo, & juncti ibi, ne serviretis in eulae Tabernacula, & staveris coram frequoria populi. (Nom. 15.) Audite Levite, & Sacerdotes Domini sine propter quem Deus vos suos Ministros instituit; separatis vos ab aliorum hominum turba per peculiares electiones, quam fecit vestrum ad sublimem hunc gradum honoris: volmet igitur ab aliis separare debet, & ab illis per actiones vestras fecerint. Separatis vos. Praterea vos ad suum vocans ministerium appropriauit divina Majestas sua, per relationem peculiares, quae vobis est cum illo; debet ergo vosmet cum illo conjungere, & ad illum propius accedere per interiorum Sanctitatem, quae unica ratio est; & juncti sit. Denique elegit vos, ut efficiat mediatores populi sui, ut illum sanctificaret, & intercederet pro illo; opus est ergo ut zelum habeatis pro domo Dei, & aliorum salutem procureatis. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Sacerdotes a reliquo hominibus separati, ut vacent ministerios adeo Sancto; ipsi quoque temet separare debent virtutem sua, ac Sacerdotiae, que verum constitutum meritum. Itaque primum illud caveandum est, ne in statu adeo sanctum, qui ex illis exigit Sanctitatem, sine peculiares votatione ingrediantur, & quia moraliter certas habeant notas divinas hujus electionis, quae a certis mortaliis separantur: namque aliqui vivunt in professione flagita modo proutus proficiunt, & amplexi statum, cuius non obuenit officia, statutum aberit, quod illum honorem, ut in se hominum contemptum convertant. Quamobrem hoc morum separatio ab uso Christianorum semper procedere debet hanc separationem statum, & professionis. Hinc semper diligens examen, & perquisitio habita futi sit, ac bonum qualitatum eorum in veteri, & nova lege; idque Sacerdotium primis Ecclesie temporibus erat merces meritorum, & distinctionis nota; quapropter ipse etiam Sanctus Paulus querit bonum testimonium populum, quorum Ecclesia satis diu suffragia consuluit, praeferens vero Episcopis, & iis, qui ad aliquam dignitatem erant promovendi: *Oportet reliquias habere bonum. (1. Timoch. 3.) Iacob.*

Liquer quo animo, & confilio plerique statum hunc amplectantur, utilitate videlicet; & ambitione, spectantes illum tamquam honestam, tranquillamque professionem, ubi vivere possunt immunes a prociliis, ac tempestatibus, quiibus creatura fuit obnoxia. Heu! Christiani! Oportet ne Dominus illos tantum habeat Ministros, quibus avaritia, ambitione, vel necepsitas aperit dominum eum, ut hanc dispensationem Superiorum suorum, gratiarum, & beneficiorum. Hac indicat tanta vita est Sancto Bernardo, ut in scriptis suis omnem evomat indignationem suam acribus adeo, & inflammat locutionibus, ut videatur, non posse satius tam tam perhorrefere profanationem: *Currit psalmus ad Sacerdotium, & verenda ipsa quoque Spiritus Angelicis ministeria homines apprehendunt sine reverentia, sine confidencia. (Lib. de Coro, Clericorum, 2.)* Unde nam hic furor humanae ambitionis, tenebri, ingere, ac introducere in domum Dei vocatos; sibi vindicante quadruplicem fine metu, & reverentia ministerium beatis ipsis Spiritibus formidandum! *Vnde vobis, pergit ille, qui clavum solliciti non fecisti, sed autoris. Quam malevolentia non ineretur ille, qui audacter arripit claves non solum scientia fulitis, sed etiam divina auctoritatis quoniam Dominus illis ipsi tradidit? Vnde Multis infidelibus, concludit hic Pater, qui nondum reconciliari recessum illis alio magis approbundit!*

Idem.

Quid sibi proponere vulgo Sacerdotem, sed eum Sacerdotem suum amplexem. *Idem.*

Communitate, que sibi adhibetur reverentia; obliviscuntur enim se Ministris esse Dei Caelis; illud autem miserum est, quod non vocati ipsi suam characterem obijcent contemptui; quia quamvis in Sandus, indecelibis sit, ejus notae omnes extrinsecus delent per vitia pectorum.

Ecclesiasticus inquit. Honora Deum ex omnibus viribus anima tua: hoc primum est objectum cultus tui; deinde vere cole Sacerdotes, & Ministros eius, tamquam personas, quae illorum functio sanctos facit, & divino applicat cului: hoc enim significat verbum illud *Sanctifica*. *Idem.*

quam Sacerdotes, & Ministri Domini. Quomodo igitur volunt, ab aliis in honore haberi characterem suum, profunda a Sacerdoti, & basi regnatur. Smymenes precipit, ut Laicus subdit Diaconis, Diaconis Sacerdoti, & Sacerdos Episcopo, sicut Episcopus Iesu Christi, & Jesus Christus Patri, & in hac occasione comparat Sacerdotes fidibus, & Episcopum munifico instrumento, cum in caritate, & reciproca subordinatione convenientem. Origines plures affer comparationes, ex quibus liquet Episcopos Superiores esse Sacerdotibus dignitate. *Instituta Catholica P. Cotton.*

In Canone hexagesimo Nicenzi Arabice Verfoniae precipit quomodo Episcopi debent examen instituire Sacerdotem, & coequi erudire, tum ante, tum post illorum promotionem. Sanctus Gregorius Nazianzenus in Oratione sua, quae est de laudibus sancti Basilii, narrat illum meritum suis perennis primum ad Sacerdotium; mox ad Episcopatum, & in 21. que est de sancto Athanasio describit, quando Sanctus hic Patriarcha transit per omnes Ecclesie Ordines, antequam fieret Episcopus Alexandriae. Unde sequitur secundum seculum Patrum, Sacerdotium esse super populum, & Episcopatum super Sacerdotium, & neminem unquam in Ecclesia illa confundisse prater Hereticos, apud quos Tertullianus sit: *Hodie Presbyter, qui erat ante Laicus. Hode Sacerdos, qui erat e Laicus: quia Laicus ipsos communicant honores Sacerdotales, ad quam profanationem forendam, duo allegant; alterum quidem texum sancti Petri, alterum vero Apocalypses, ubi scriptum est: feit nos Reges, & Sacerdotes Dei Patri suo. Alterum est, Sacerdotum esse eundem ordinem, & idem Sacramentum cum Episcopatu. Utrique facilis est responsio: etenim si hac de causa quilibet et populo Sacerdos est, quilibet etiam propter eandem Rex erit; quod absurdum est, quapropter meridiani luce clarus patet, hic verbi fieri de Spirituali sacerdotio, quia omnia debemus Deo, linguis, & ora nostra pro sacrifício laudis; victimam corporum nostrorum ad sufficiendum fidem, & holocautum cordium nostrorum ad forendam Caritatem, quam debemus Deo, & unioni Ecclesie sua. *Instituta Catholica P. Cotton.**

Epifopi vulgo a tribus eliguntur Episcopis, & hic ultius explicit: Ecclesiasticis Traditionis, quem Ecclesia semper observavit, atque praeceptum. Primus autem Episcoporum assiduum primo Conferantur dicit: *Ecclesia postulat, ut Sacerdos, quem tibi praesens, ordinem Episcopum. Quid spectat ad ordinem Episcopum nequamquam consecrari, nisi ad supplicium viciniam alios Ecclesie necessitati. Mos principis. Conferantur juventi legi Bullam, cuius virtute efficere debet Ordinationem; nam secundum praefatentem Ecclesie disciplinam, Episcopi Ecclesiastri Occidentalis ordinari non possunt, nisi eorum Electio confirmata fuerit a Summo Pontifice, & nisi prius obtinuerint Bullas ad Consecrationem necessarias. Episcopus Electus ejicit iurisdictionem in manibus Conferantur ad ostendandam communionem, quam tota vita servauerit eum cum Sancta Sede, & reverentiam sibi tempore erga Papam, & iisque successores fervandam. Deinde Conferantur Episcopum interrogatio de fide, moribus, aliquip rebus secundum Examini formulata, quae legitur in Romano Pontifici: Ecclesia enim vestat, ne ordinetur Episcopi illi, qui non habuerint fidem, & qui non polliciti fuerint, te ad ungues Sacris Canonibus obtemperatores, & omnia, quae in eadem Examini formula memoratur. Diximus illi sua representatio officia, ut quae illis follemunt reprehendantur, & fuerint in Ordinationis Ceremonia, ipse fidelis tota via curriculo exequatur. Hoc ipsum fit in ordinatione Sacerdotum, Diaconorum, & Ministeriorum inferiorum. *Idem.**

Antequam manus admovereat Ordinationis Episcopi, dicuntur Litanie Sanctorum, ut invitetur Cœlestis Ecclesia, ut felis cum terretre conficerat a Deo gratiarum suarum abundantiam impremitur super Episcopum. Ordinandum. Hoc illud est, quod maximus momentu Ecclesia petere valerat: Et enim quod bonum Ecclesia sua procurare non potest bonus Episcopus est; & contra vero quod malum afferre illi non potest Episcopus malus? Denique tres Episcopi conferantur ponunt librum Evangeliorum apertum super capitulum, & humeros Episcopi Electi, ut intelligat per ordinandum sibi imponi jugum Evangelii, alacriter deferendum, videlicet, Episcopum repleri debere placitum Iesu Christi in Evangelio contentum; & feliciter, vitam, verba, facta, omnemque vita sua rationem illis confermare. Post hoc confabantur Episcopi imponunt manus super caput Episcopi Electi, & hac ceremonia conjuncta cum precibus quae subscrypti sunt, et efficiunt Ordinationis Episcoporum, atque ex Scriptura Sancta, & universa traditione. Unguit etiam Sancte Chrishmate caput Episcopi Ordinati ad Deum per exteriorem hancunctionem deprecandum, ut interior unicuius, hoc est Spiritus sancti gratia defendat super Episcopum ad illum implendum. Legi potest in Pontifici oratione, quae requirit hancunctionem, ubi videntur rationes hujus ceremonie. Oratio huc admirabilis est, ac divina, & ex divinis Scripturis excepta: Episcopus christifame intungit etiam duos primos digitos, & manus illius, quem consecrat petitur a Deo per exteriorem hancunctionem, ut unicuius interior, scilicet Spiritus sancti gratia, redire dignetur has manus, ut ita dicam, secundas, & conferre illis virtutem benedicendi, conferrandi, & sanctificandi, quidquid testi-

nere, quod passim in christianis vulgo reprehendunt? Ita, ministri Domini, si vultis charakterem vestrum colti, auferre opprobrium, quod vobismet conciliatis; *Aster a meopprobriu, & contemptu,* (Psalms. 1. 18.) perebat olim a Deo Sanctus Rex Propheta: sed vos Deum petite, quandoquidem vos vocavit in hunc statum, & exultit ad hanc dignitatem, que tantam meruerit reverentiam, petite gratiam evitandi via, & mala, que sibi omnia contemptum conciliant, & cedunt in opprobrium statu vestri, vestraque dignitatem. Cogitate eos, qui vix considerant vita mortalium in mundo, perspicaces, & ocularissimos esse, ut illa deprehendant in Sacerdotibus, & iis, qui divina cultu fere mancipantur. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Præterea animadvertere, cum Sacerdotes debeat alii per exemplo eis ex officio, quod inheret illorum professioni, & non in Sacramentis ordinis, sed in Sacerdotiis, non confiderentur quidem, fieri peccata gravia in ministris Altariis, quemadmodum Sanctus Bernardus inquit: *Nugatio in ore fecundarii, nuga sunt, in ore Sacerdotum blasphemia.* (Lib. 2. de Confess.) Quibus addi potest: omne vitium, & peccatum, in illis scandali fieri: quoniam fugere non potest aliorum cognitionem, & mox perniciosa gignere effectus. Domine, fac nos dociles hinc præcepto: nobis immixte peccata a terrenis rebus abalienationem: Portio nostra uero est Iustitiae: *Et illi quibus tu solus non sufficis. Ex morali uero Testamento P. la Neuville. Tomo 4.*

Cum ambitio malum sit, quod quocumque pervadit, & aequae faciles, & Ecclesiasticos pertent, opus fuit, ut Dei filius eos docuerit, Ecclesia sua dignitates magis esse permanentes quam opianandas; & quoniam sint sancte, tamen esse pericula proximas. Ideo eas quoniam nisi ab illis, qui vocantur, ac prohibet discipulos suos ad illas contendere, nisi Pater aperte illis significaverit, se illorum opera uti velle in tam sublimi ministerio. Miraculo vocavit Aaronem, effecitque, ut arida virga in manus ejus floresceret, ut omnes intellegenter, illum ab ipso Altaris sui ministerio destinari. Animadverterit enim in plures Sacerdotes, qui non vocati ad Altare suum accederant. Hinc sit, nemini unquam licuisse, sponte ingressi in Ecclesiam, & semper oportuisse, ut Deus sum aperiret voluntatem, vel secretis inspirationibus, vel perspicuis indicis, vel populum suffragio. Quicunque alter si gesit, ambitione, vel iniustitia nomine, notatus fuere, & quicunque colorēm aliquo voluerit sua temeritatem, ab Ecclesia universa reprobus fuit. Celeberrimus ille Sancti Pauli locus, qui blandi videtur cunctis Episcopatum, preclara a Sancto Gregorio explicatus fuit, ut aliam afferre lucem inutile. *Ex eodem.*

Si Ecclesia ministri existimat vulgare sufficiunt factitudinem ad locum sibi inter sacrificios vendicandum, ad eorum omnem illis auferendum, satis est illis dicere cum Sanctis Concilii, ipsos falli; cum enim te divino cultu devoventur, & facti fuerint participes Mysteriorum ejus, non solum debent se ipsos fecerent a populo per sublimem dignitatem suam, verum etiam per simplicitatem conversionis sua, vitaque integratatem. Omnia regularia esse debent in vita eorum, qui Altari destinati sunt; *Vitios, & totius corporis habitus, eorum occupations, conversiones;* opus enim est, ut quis alii Ordine profant, vita eius, & laudabilis morum, & fiduciarum institutione prælueant. Parum est homini ad Ecclesiam gradus vocato, non evagari; opus est, ut sit interior, sectetus a mundo non veste solum, sed morum gravitate, actionibus, cogitationibus, sermonibus; omnia illum distinguere debent a secularibus, & efficerent, ut credatur Altarium Minister, anteponant sit. Diu gerat Ephod cum Samuelle coram Heli, anteponant adolcas thus, & offerant pro populo sacrificia. Talis est spiritus, quem Ecclesia Patres quievunt pro populo, & in hoc consolentur non quidem fervorem suum, sed Dei oracula. In Exodus Moysi dixit: *Sacerdos, qui accedit ad Dominum, certe sibi sanctificabitur;* non iste de deo illorū; & in eodem libro addit: *cum accesserit minister coram Domino, purus ab omni omni peccato, nisi velut morte puniri.* *Autor recens.*

*Sanctus Gregorius Nyssenus enarrans effectus verbū Divinitatis, ait, hoc Sacerdotem effici augustinum, & venerabilem; hunc per novam benedictionem a vulgo separari; & licet quoad exteriorem pertinet partem nulla deprehendatur mutatione: nihilominus intrinsecus transformari per vim, & invisiabilem gratiam, qua si Magister, Antistes, Doctor, & canonorum inferiorum administrator. Sanctus Joannes Chrysostomus lib. 3. de Sacerdotio. Sacerdotum in teris perficitur; sed referendum est in ordinem rerum Celestium, quandoquidem non mortalis homo, non Angelus, non Archangelus, non alijs quavis Potestas, sed ipse Spiritus sanctus ordinem hunc institutus. Theologetus in caput quintum primo ad Timotheum hac expontis verba: ne leviter cuiusquam manus imponas; ait, primum ad examen revocanda est vita ordinem recipiens, & mox invocandus super illum Spiritus sanctus. Julianus in Nov. Confir. 137. cap. 1. iubet Diaconos, Sacerdotes, Episcopos, aliquoqne omnes & Clero, examinari de fide, & inquiri de illorum vita, & moribus, anteponam ad Ordines promovantur; unde arguit, hos Ordines caustulime confundendos esse. *Item.**

Si tenemur sapere cogitare, cujus ministri sunt Ecclesiastici, ad nosm exstantios, ut illis eam, qua par est, praefessus reverentiam, idque eo magis, quod plures non habent in se nisi gloriosam qualitem ad Deum pertinente, que honore sit signa; sapere etiam illud animadvertere teneatur, quare ministri sunt, & erga quem, vel pro quo. Suntem pro illis omnibus, qui per Baptismum incorporari sunt

Iesu Christo, & qui sunt Ecclesie membra, & consequenter pro nobis, qui hoc honore fruimur pro tot aliis, qui separantur. Quod si nonnunquam suum exercent ministerium erga eos, qui sunt extra Ecclesiam, hoc præter ordinem sit, vel per missionem peculiarem, cum per communem vocacionem destinati sint ad colandam Dei vineam; que nomine fideles ab Apostolo vocantur: *Dei agnitione sibi;* (1. Cor. 3.) postquam se ipsum, Dei ministerium, & cooperatore vocavere. *Dei adjuvante sumus. Anno Christi anno Tono 9.*

Rerum terrenarum cura cum pascationibus prudenter accipiendis lices, & fortasse laude etiam digna est in laico: in Sacerdotio vero, in homine specialiter devoto servito Dei cura etiam periculis, & labe noxia. Quare tanta rerum cura cura, sicut ei, efficit, ut in terram inclinet spiritus, & cor, quod fusum in Calum debet attollere. 2. Absum tempus in sanctiores, utilioreisque curas traducendum. 3. Relaxat zelum proprie perfecionis, & salutis alienus. 4. Objicit fatem pericula amittendi confidentiam, & exsitationem pium animarum; & ludicronem tubeundis eorum, quorum cura ipsi fuit demandata. Hoc nos docuit Jesus Christus reculans judicium ferre in fratum duorum disfido. Domine, fac nos dociles hinc præcepto: nobis immixte perfectam a terrenis rebus abalienationem: Portio nostra uero est Domine; *Et illi quibus tu solus non sufficis. Ex morali uero Testamento P. la Neuville. Tomo 4.*

Cum ambitio malum sit, quod quocumque pervadit, & aequae faciles, & Ecclesiasticos pertent, opus fuit, ut Dei filius eos docuerit, Ecclesia sua dignitates magis esse permanentes quam opianandas; & quoniam sint sancte, tamen esse pericula proximas. Ideo eas quoniam nisi ab illis, qui vocantur, ac prohibet discipulos suos ad illas contendere, nisi Pater aperte illis significaverit, se illorum opera uti velle in tam sublimi ministerio. Miraculo vocavit Aaronem, effecitque, ut arida virga in manus ejus floresceret, ut omnes intellegenter, illum ab ipso Altaris sui ministerio destinari. Animadverterit enim in plures Sacerdotes, qui non vocati ad Altare suum accederant. Hinc sit, nemini unquam licuisse, sponte ingressi in Ecclesiam, & semper oportuisse, ut Deus sum aperiret voluntatem, vel secretis inspirationibus, vel perspicuis indicis, vel populum suffragio. Quicunque alter si gesit, ambitione, vel iniustitia nomine, notatus fuere, & quicunque colorēm aliquo voluerit sua temeritatem, ab Ecclesia universa reprobus fuit. Celeberrimus ille Sancti Pauli locus, qui blandi videtur cunctis Episcopatum, preclara a Sancto Gregorio explicatus fuit, ut aliam afferre lucem inutile. *Ex eodem.*

Si Ecclesia ministri existimat vulgare sufficiunt factitudinem ad locum sibi inter sacrificios vendicandum, ad eorum omnem illis auferendum, satis est illis dicere cum Sanctis Concilii, ipsos falli; cum enim te divino cultu devoventur, & facti fuerint participes Mysteriorum ejus, non solum debent se ipsos fecerent a populo per sublimem dignitatem suam, verum etiam per simplicitatem conversionis sua, vitaque integratatem. Omnia regularia esse debent in vita eorum, qui Altari destinati sunt; *Vitios, & totius corporis habitus, eorum occupations, conversiones;* opus enim est, ut quis alii Ordine profant, vita eius, & laudabilis morum, & fiduciarum institutione prælueant. Parum est homini ad Ecclesiam gradus vocato, non evagari; opus est, ut sit interior, sectetus a mundo non veste solum, sed morum gravitate, actionibus, cogitationibus, sermonibus; omnia illum distinguere debent a secularibus, & efficerent, ut credatur Altarium Minister, anteponant sit. Diu gerat Ephod cum Samuelle coram Heli, anteponant adolcas thus, & offerant pro populo sacrificia. Talis est spiritus, quem Ecclesia Patres quievunt pro populo, & in hoc consolentur non quidem fervorem suum, sed Dei oracula. In Exodus Moysi dixit: *Sacerdos, qui accedit ad Dominum, certe sibi sanctificabitur;* non iste de deo illorū; & in eodem libro addit: *cum accesserit minister coram Domino, purus ab omni omni peccato, nisi velut morte puniri.* *Autor recens.*

*Sanctus Gregorius Nyssenus enarrans effectus verbū Divinitatis, ait, hoc Sacerdotem effici augustinum, & venerabilem; hunc per novam benedictionem a vulgo separari; & licet quoad exteriorem pertinet partem nulla deprehendatur mutatione: nihilominus intrinsecus transformari per vim, & invisiabilem gratiam, qua si Magister, Antistes, Doctor, & canonorum inferiorum administrator. Sanctus Joannes Chrysostomus lib. 3. de Sacerdotio. Sacerdotum in teris perficitur; sed referendum est in ordinem rerum Celestium, quandoquidem non mortalis homo, non Angelus, non Archangelus, non alijs quavis Potestas, sed ipse Spiritus sanctus ordinem hunc institutus. Theologetus in caput quintum primo ad Timotheum hac expontis verba: ne leviter cuiusquam manus imponas; ait, primum ad examen revocanda est vita ordinem recipiens, & mox invocandus super illum Spiritus sanctus. Julianus in Nov. Confir. 137. cap. 1. iubet Diaconos, Sacerdotes, Episcopos, aliquoqne omnes & Clero, examinari de fide, & inquiri de illorum vita, & moribus, anteponam ad Ordines promovantur; unde arguit, hos Ordines caustulime confundendos esse. *Item.**

Si tenemur sapere cogitare, cujus ministri sunt Ecclesiastici, ad nosm exstantios, ut illis eam, qua par est, praefessus reverentiam, idque eo magis, quod plures non habent in se nisi gloriosam qualitem ad Deum pertinente, que honore sit signa; sapere etiam illud animadvertere teneatur, quare ministri sunt, & erga quem, vel pro quo. Suntem pro illis omnibus, qui per Baptismum incorporari sunt

tate Dei, qui aliquando in electorum suorum gratiam, a communi agendi ratione recedit, non omnino impossibile esse mutationem ita felicem videre; verum etiam fatemini, ex ordine infœcto, quem pro ministrorum suorum sanctificatione constituit, nihil esse fallacie, quam ex prævio principio bonum exitum expectare. Difficile est, ut bona per agnoscat exitu, que nobilemet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus, ut eloquens Salvianus dicebat, cum hinc quidem cogitabat eminentem dignitatem, ad quam Deus Sacerdotes exerat, inde vero modicam reverentiam, quam illi *Ævi* sui Christiani praestabant. Unum illud corrigerendum mihi videatur in locutione hujus eruditivi viri, qui nobismet ipsi configamus

De Sacramento Ordinis.

terigerint in exercitatione Ministerii Episcopalis. Unctio vero in Sacerdotibus fit cum oleo Cathecumenorum, & in Episcopis cum Sancto Chrismate; ad ostendendum Episcopos in Ordinatione sua majori cum plenitudine, quam Sacerdotes recipere Sacrum Spiritus sancti, qui apertus representatur per Sanctum Christum, quam per oleum Cathicum. Deinde Episcopus qui conferat dat Episcopo Electo Crucem Pastoralem, ut conferat illi possessionem auctoritatis Episcopalis; dat illi Annulum, ut significetur, ipsius nuper contraxisse quandam matrimonii speciem cum Ecclesia. Ponit etiam in manibus eius librum Evangeliorum, ut illum admoneat, non extremum ex officiis ejus esse annuntiare Evangelium populo, cuius cura illi demandatur. Liber Evangeliorum tenet semper apertus super humeros illius, donec reponatur inter manus, ad significandum Episcopum prædicandum non esse Evangelium, nisi postquam ipse repletus fuit, & illi serendum esse Iesum Christum, ut doceat efficienter alios illud ferre. Novus Episcopus deinde Missam celebrat cum illo, a quo nuper fuit consecratus. Hac ceremonia tempore in Ecclesiæ universa celebrata fuit, ad ostendendum unitatem Episcopatus, & Sacrifici. In Ecclesia Graeca Episcopus recente confecratus prior communicat, & ipse distribuit Sancram Communionem Episcopo, a quo fuit confecratus, & adstantibus. *Autor recens.*

Sequuntur

Ceremonie

in ordinis

Episcopi.

Opere

ad

fusum

Ecclesiæ

Mitra

ornamentum

et

Capitis

Episcoporum

&

et

velut

galea

quam

illis

tributis

Ecclesiæ

ut

terribiles

fiant

contra

omnes

salutis

adversarios

inquit

Pontificale

Tribununt

illi

quaque

Christer

que

recipientibus

tamquam

imago pu-

ritatis

&

innocentis

Iesu Christi

qui

inductus

esse

debet

confundere

qui

audient

sponte

se

offertere

fine

vocatione

divina

sibi

per

hanc

temeritatem

confantes

indignationem

Dei

repulsa

et

repudiat

et

abstinet

et

adstinet

et

adstantibus

et

adstantibus